

Ben kurtuluş, az önce bir şeyler yaptım.

Ben kurtuluş, az önce ağladım. Ağlamak sanırım biyolojik bir şey. Biyoloji ise babamızdan kalan lanetli bir miras idi bize. Çünkü eskinin aksine, artık dövüşmüyoruz kendimizle. Birileri bir şeyler söylüyor, ilaçlar kullanıp kendimizi avutuyoruz. Kendimizi sevince boğuyoruz. Sevince, boğuluyoruz. Biyoloji diyordum, babalarımızdan kaldı bize. Onlara kalan ise içgüdüydü. Babalarımız süte kan karıştırdılar. Babalarımız dünyanın sütünü çiğ içti. Babalarımız tüm kirli kanı emdi. Biz de birilerinin babasıyız. Olacağız. Biz de emiyoruz. İçgüdüyle değil, söylenilen ile savaşlarımızı açıyoruz. Yanlış devam ettiriyoruz, Biri bir şey söylüyor, biz de inanıyoruz. İnanmasakta aksine inanıyoruz. Hâlbuki dünyada binlerce ton renk var, sadece siyahta veya beyazda yaşıyoruz. Zaten biz kendimiz içinde yaşamıyoruz.

Ben kurtuluş, az önce aşık oldum. Bir elma ağacının tam ortadan ikiye yarılmasının ardı sıra gelen koyunların koşuşturmacalarına. Böyle bir olaya denk gelmek, huzur içinde yemek yapabilen bir kadına denk gelmek kadar zor. Çünkü denk gelmek için denklik gerekiyor. Hak etmediğini göremezsın sadece gördüklerini hak etmiyor olabilirsin. Sen beni kandırmadın, ben sana kandım. Koyunların olduğu bir yerdeydim, sanırım çiftlikteydim. Demekki bunu hak etmişim. Bu yüzden **intihar** etmedim. Şayet hâla bu güzelliikleri gösteriyorsa Allah, görmeyi hak ettiğim üç beş şey daha vardır. İntihal ve intihar, aynı kökten geliyor.

Revision #1

Created 24 Ekim 2023 09:37:57 by Kelimeadam

Updated 24 Ekim 2023 10:34:58 by Kelimeadam